

„Ano, vážně, Fredericku.“ On potřebuje dámu, která je zvyklá říkat „ano“. Vlastně mu stačí jen dáma. Opravdová dáma, která se jako dáma narodila, s titulem a se vším ostatním, a ne někdo, kdo se dámou stal později. A ještě dost žalostnou. A když o tom tak přemyslím, proč by se muž s postavením vévody z Cornwallu spokojil s dívkou, jako jsem já? Nemám žádný titul. Ani moc slušného vychování. „Já –“

Z debaty o naší slučitelnosti nás vyruší ržání koně a ustrašené výkřiky několika dam. Rychle se otočím a spatřím muže na koni, jak cválá naším směrem a všichni mu spěšně uhybají z cesty. „Měl by takhle bezstarostně jezdit královským parkem?“ ptám se a zůstávám uprostřed cesty, zatímco Frederick s ostatními prchá stranou a uvolňuje cestu bezohlednému jezdcí.

„Slečno Melroseová,“ zavolá Frederick a poněkud nepřičetným máváním ruky gestikuluje, abych uhnula. „Slečno Melroseová, prosím!“

Dusot koňských kopyt na hlíně jako by mi vibroval celým tělem. Země se chvěje. „Nemůže přece cválat veřejným parkem,“ prohlásím rozhořčeně. „Copak nebere vůbec žádný ohled na bezpečnost ostatních?“

„Slečno Melroseová!“ zavolá znovu Frederick a já se otočím a najdu ho na okraji davu, který lemuje cestu. „Musíte uhnout.“

„Nic takového udělat nemusím.“ Obracím pozornost zpátky k jezdcí, který je už téměř u mě. Pánové a dámy podél trávníku na mě na křičí, ať mu okamžitě uhnu z cesty. To je naprosto absurdní. Proč nezpomalí?

„Johnny Winters,“ vyhrkne někdo.

Teprve ta dvě slova mě konečně přiměla udělat opatrný krok zpět. Johnny Winters?

„Ano,“ zvolá někdo další. „To je on.“

„Cože?“ Nadechnu se. Nejstarší syn vévody z Chesteru? Ale... ten je přece mrtvý. Johnny Winters. Ten vzpurný opilec a svůdník? Muž, o kterém se říká, že zapálil svůj dům a zabil celou rodinu včetně sebe? Polknu, kůň se ke mně blíží velkou rychlostí.

„Elizo!“ křičí Klára. „Uhni!“

Ale já nemohu, mé nohy odmítají poslouchat. Stojím tam jak opařená, nikoliv leknutím z koně, který se na mě řítí, ale zprávou o tom, kdo sedí na jeho hřbetě. A najednou je jezdec přede mnou, zvedá se prach, lidé křičí a kůň se vzpíná na zadní nohy a ržá. V šoku vzhlížím k obrovskému zvířeti, které se nade mnou tyčí, a když jeho přední kopyta dopadnou zpět do zvířeného prachu cesty, země se otřese.

Prudce zamrkám a srdce mi buší. Oči mi padnou na pár černých kožených jezdeckých bot. Pohledem putuji výš, přes jeho lýtka v krémových kalhotách a nahoru přes stehna. Silná stehna.

Dlouhé nohy, silná stehna.

Polknu a zvednu pohled k jeho široké hrudi, černé vlněné vestě a saku ze stejného materiálu. Jeho košile je bílá, nejbělejší, jakou jsem kdy viděla, bez záložek a volánů. Jen s úhledně uvázanou kravatou.

A pak se mu podívám do tváře a z mých ubohých plic jako by v tu chvíli vyprchal všechn vzduch. Můj bože, viděla jsem někdy tak krásného muže? A uvidím někoho tak hezkého ještě někdy? Polknu, oči mě pálí, protože odmítám zamrkat a připravit se být jen na okamžik o tu krásu před sebou. Jeho světlé rozčuchané vlasy mu sahají až na okraj tváře, ale ani o kousek dál. Jako by se bouřil proti konvencím. *Rebel*. Jeho pleť je opálená, musel přijet z ciziny, kde trávil čas vyhříváním se na slunci, jeho nos je dokonale rovný, čelist široká, čelo vysoké a ramena mohutná.

A pak se naše oči setkají a země pode mnou se pohne. Nebo to byla celá zeměkoule? A můj dech? Kam se poděl?